

— Остави ме на мира! — викна сърдито господинът.

Следъ това срещна двама души, които вървѣха полека и се разговаряха. Тѣхнитѣ здрави лица се руменѣха, като че ей сега сж станали отъ вечеря. Детето ги изпревари.

— Гладенъ съмъ! Дайте ми единъ левъ да си купя хлѣбъ!

Хората продължиха да си приказватъ, като че го не забелязваха.

— Гладенъ съмъ! Моля ви, дайте да си купя хлѣбъ! — замоли се отново просячето.

— Не може човѣкъ отъ тия скитници да мине мирно изъ улицитѣ, — каза единиятъ отъ тѣхъ.

— Ужъ сж гладни, а после ще ги видишъ съ тия пари по кинематографитѣ, — рече другиятъ.

Детето не посмѣ повече да ходи следъ тѣхъ. То се подслони до единъ входъ и зачака нѣкой по-милостивъ минавачъ. Следъ малко мина една пълна жена, и малкиятъ изкочи предъ нея.

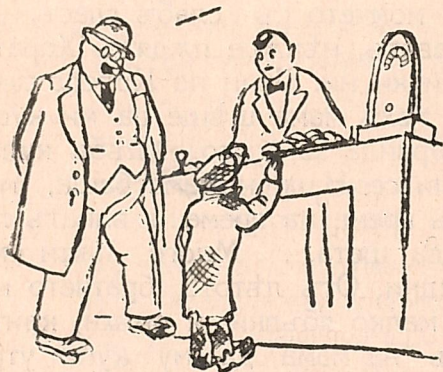
— Остави ме! Нѣмамъ! — рече тя и влѣзе въ сладкарницата.

Въ това време, отъ къмъ жгѣла се зададоха две момченца. Тѣ весело бѣбрѣха и ядѣха нѣщо. Щомъ видѣха просячето, едното рече:

— Да му дадемъ ли единъ левъ?

— Да му дадемъ паритѣ за трамвая, а ние ще си отидемъ пешъ.

И тѣ подадоха на беднячето своитѣ левчета и весели отминаха, а то бързо влѣзе въ сладкарницата и поиска да си купи една баничка. Но въ този мигъ задъ него изгърмѣ дебелъ гласъ.

— За това ли добритѣ хора ти даватъ пари, за да ги харчишъ за сладкиши? Защо лъжешъ, че си гладенъ?

— Гладенъ съмъ! — уплашено отговори детето. Само нѣколко сухи корички хлѣбъ съмъ изялъ.

— Като си гладенъ, защо си не купишъ за единъ левъ хлѣбъ? — рече господинътъ и

взе още единъ сладкишъ съ масло.

А малкото просяче като взе баничката, побѣгна на улицата,